

DR. GALAMBOS KÁROLY ÜGYVÉDI IRODA (ny.sz: 3547)

képviselésében eljár:

dr. Galambos Károly ügyvéd, a Budapesti Ügyvédi Kamara tagja

Tárgy: Alkotmányjogi panasz kiegészítése a IV/2005-1/2019. sz. ügyben.

*Dr. Bitskey Botond úrnak,
főtitkár*

Alkotmánybíróság Hivatala

1535 Budapest

Pf: 773

Tisztelt Főtitkár úr!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/02005-2/2019	
Érkezett: 2020 FEBR 24.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: db	lu

A fenti számú, 2020. január 9. napján kelt levelére hivatkozva a Kaposvári Törvényszék 19. P. 21.484/2018/14. sorszámú ítélete és a Pécsi Ítéltábla Pfv. V. 20.089/2019/3. sorszámú ítélete ellen előterjesztett alkotmányjogi panasz indítványt az alábbiakkal egészítem ki.

1) A jogerős bírói ítélettel kapcsolatban az **elsődleges alkotmányjogi sérelem** az indítványozók tekintetében abban áll fenn, hogy **egyrészt a bíróságok megsértették a tisztesség bírósági eljáráshoz kapcsolódó időszerűségi követelményeket.** [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés]. Ez a bíróságok által végrehajtott „akta-tologatásban” és a Kúria előtti indokolatlan kijelölésben ragadható tetten.

Az elsődleges sérelem lényege abban áll, hogy a Magyar Közigazgatási Társaság nyilvántartásba vételi helyére, a Fővárosi Törvényszékhez a Kaposvári Törvényszék által áttett ügyet nem lehetett alkotmányosan és időszerűen visszatenni – még a Kúria kijelölésével sem – a Kaposvári Törvényszékhez.

A felpereseket és az ügyet tehát elvonták törvényes bírájuktól.

A Kaposvári Törvényszéktől a Fővárosi Törvényszékhez áttett ügyben a Fővárosi Törvényszék ítéletet hozott. Ezt az ítéletet a Fővárosi Ítéltábla hatályon kívül helyezte és a Fővárosi Törvényszéket új eljárásra utasította. Az új eljárást a Fővárosi Törvényszéknek kellett volna lefolytatnia. Ha ugyanis ez a bíróság nem járhatott volna el, akkor az Ítéltábla feltehetően ezt észlelte volna, és a nem a Fővárosi Törvényszéket utasította volna új eljárásra.

A Kúria a kijelölésnél nem vette figyelembe az ügy körülményeit: mindegyik peres fél budapesti lakhellyel és székhellyel rendelkezett, továbbá az alperes civil szervezet nyilvántartását végző bíróság is Budapesten van, amely megalapozta megkerülhetetlenül a Fővárosi Törvényszék illetékességét. A kijelölés nem ítélezési tevékenység abban a kérdésben, hogy a megállapított két nemleges illetékességet a Kúria felülbírálja és az illetékességgel rendelkező bíróság kérdésében állást foglalva ezt a bíróságot jelölje ki eljáró bírósággént, hanem abban való – az eljárást azonban jelentősen befolyásoló – igazgatási döntés, hogy a peres eljárás a felek számára a legkevesebb költséggel és minél hamarabb befejeződhessen, és ebből a szempontból mely bíróság kijelölése célszerű.

A Kúria döntése következtében nem érvényesült a felperesek tisztességes, igazságos és célszerű eljáráshoz való alapjoga.

Az eljárásban nem érvényesülhetett a felperesek jogorvoslati joghoz való joga sem [Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdés]. Ez abban nyilvánult meg, hogy nem született két jogerős határozat, mielőtt a Kúria a kijelölés kérdésében határozhatott volna. A Fővárosi Törvényszéknek az illetékessége hiányát megállapító végzése ellen ugyanis a Fővárosi Törvényszék a fellebbezést kizárta.

2) Az alkotmányjogi panasz **másik alkotmányjogi sérelme** a 2012-2019 között folyó perben a felperes indítványozók perköltség iránti igénye elismerésének mellőzése. Ez az alaptörvény-ellenesség a felperes indítványozóknak a tulajdonhoz való jogát és a tisztességes eljáráshoz való jogát sérti.

A per a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény alapján folyt, ahol a perköltséget a bíróságnak a per adatai alapján hivatalból kellett volna megállapítania és megítélnie, amelyre – figyelemmel arra is hogy a jogi képviselő két felperest képviselt – alaptörvény-ellenesen nem került sor.

Ezzel összefüggésben kezdeményezték indítványozók a 32/2003.(VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (6) bekezdése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését.

3) Felperes indítványozók számára mivel IV/290/2017. számon visszautasított, valamint a IV/1284/2018. számon visszautasított indítványokban jelen eljárásban felmerült alkotmányossági kérdések voltak az indítványok tárgyai, indítványozók ezekben az alkotmányjogi panaszokban foglalt tényeket, érveléseket ezen alkotmányjogi panaszban foglaltak tartalmaként kérik elbírálni és figyelembe venni. Indítványozók álláspontja szerint éppen azért, mert a visszautasító alkotmánybírói végzések szerint ezekben az indítványokban támadott bírósági határozatok ellen nem volt önállóan előterjeszhető alkotmányjogi panasz helye.

Most hogy az eljárás jogerősen befejeződött, azonban a felperesek – a jogerős ítélettel szemben előterjesztett alkotmányjogi panasz kapcsán – úgy ítélik meg, hogy a panaszaikat és érvelésüket előterjeszhetik.

Az indítványozók ezért az indítványukat kiegészítik az alábbiakkal.

I. RÉSZ

**A Kúria Pkk. 25.023/2016/2 sorszámú végzését érintő alaptörvény-ellenesség,
amely a jogerős ítélet tekintetében alaptörvény-ellenességet idézett elő.**

(Alkotmánybíróság IV/290-7/2017. visszautasító végzése a Kúria határozatának önálló alkotmányjogi panasszal nem támadható jellegére tekintettel.)

Felperes indítványozók az alkotmányjogi panaszt az alábbiakkal indokolják.

II. Indítványozók azon Alaptörvényben biztosított jogainak megjelölése, illetve az Alaptörvénynek azon rendelkezései, amelyeket a megsemmisíteni indítványozott jogerős bírósági döntés sért

1) A Kúria által hozott jogerős végzés ellentétes az Alaptörvény I., II., a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében foglaltakkal.

Az Alaptörvény fenti rendelkezései az alábbiakat tartalmazzák:

I. cikk

(1) AZ EMBER sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége.

(2) Magyarország elismeri az ember alapvető egyéni és közösségi jogait.

(3) Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.

(4) A törvény alapján létrehozott jogalanyok számára is biztosítottak azok az alapvető jogok, valamint őket is terhelik azok a kötelezettségek, amelyek természetüknél fogva nem csak az emberre vonatkoznak.

II. cikk

Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.

XXVIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

2) A Kúria által hozott Pkk. V. 25.023/2016/2 sorszámú jogerős bírósági határozat nem egyeztethető össze a Nemzeti hitvallásban foglalt elvekkel, továbbá az Alaptörvény alábbi rendelkezéseivel sem, miszerint:

Valljuk, hogy az emberi lét alapja az emberi méltóság.

Valljuk, hogy a polgárnak és az államnak közös célja a jó élet, a biztonság, a rend, az igazság, a szabadság kiteljesítése.

Valljuk, hogy népuralom csak ott van, ahol az állam szolgálja polgárait, ügyeiket méltányosan, visszaélés és részrehajlás nélkül intézi.

B) cikk

- (1) Magyarország független, demokratikus jogállam.*
- (2) Magyarország államformája köztársaság.*
- (3) A közhatalom forrása a nép.*
- (4) A nép a hatalmát választott képviselői útján, kivételesen közvetlenül gyakorolja.*

R) cikk

- (1) Az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja.*
- (2) Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.*
- (3) Az Alaptörvény rendelkezéseit azok céljával, a benne foglalt Nemzeti hitvallással és történeti alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni.*

25. cikk

- (1) A bíróságok igazságszolgáltatási tevékenységet látnak el. A legfőbb bírósági szerv a Kúria.*
- (2) A bíróság dönt*
  - a) büntetőügyben, magánjogi jogvitában, törvényben meghatározott egyéb ügyben;*
  - b) a közigazgatási határozatok törvényességéről;*
  - c) az önkormányzati rendelet más jogszabályba ütközéséről és megsemmisítéséről;*
  - d) a helyi önkormányzat törvényen alapuló jogalkotási kötelezettsége elmulasztásának megállapításáról.*

26. cikk

- (1) A bírák függetlenek, és csak a törvénynek vannak alárendelve, ítélezési tevékenységükben nem utasíthatóak. A bírákat tisztségükből csak sarkalatos törvényben meghatározott okból és eljárás keretében lehet elmozdítani. A bírák nem lehetnek tagjai pártnak, és nem folytathatnak politikai tevékenységet.*

28. cikk

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

III. A közvetlen érintettség kifejtése

4) A Kúria döntése a felperes indítványozókat közvetlenül érinti, mivel - az Alaptörvény II. cikkében foglalt alapjogok sérthetlensége és a XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes pártatlan eljáráshoz való jog ellenére - a Kúria olyan döntést hozott, amely sérti felperesek törvény által rendelt bíróhoz való jogát, továbbá felperesek törvény előtti egyenlőségét. A tisztességes, igazságos, pártatlan és ésszerű határidőben történő eljáráshoz való jogot az indítványozók számára - az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdésében foglalt alapjog védelmi kötelezettségük ellenére - sem a Kúria, sem a Fővárosi Törvényszék nem biztosította.

IV. Az alapjogokat sértő bírósági döntések Alaptörvénybe ütközésének indokolása:

5) Indítványozók álláspontja szerint a Kúria (jogerős: fellebbezéssel, illetve más jogorvoslással nem támadható) végzésben foglalt döntése az – alábbiak miatt – az Alaptörvénybe ütközik.

a) A tisztességes, pártatlan, időszerű bírósági tárgyaláshoz való jog és jogorvoslathoz való jog megsértése

aa) A leglényegesebb alapjogi jogsértés: a Kúria az ügyben nem hozhatta volna meg a Kaposvári Törvényszéket kijelölő döntését. Ez sérti az indítványozók Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát.

A Kúria ugyanis nemleges illetékességi összeütközés esetén abban az esetben dönthetett volna, ha van két jogerős bírósági határozat, amely a nemleges illetékesség kérdésében jogerősen döntött.

Ilyen határozat azonban nem volt, mivel a Fővárosi Törvényszék a 122. P. 24.949/2015/16. sz. végzése ellen a Fővárosi Törvényszék a fellebbezést kizárta, valamint a végzést azt követően kézbesítette a felperesek részére, amikor a Kúria kijelölő határozatát már meghozta. Indítványozók továbbá arról a tényről sem értesültek, miszerint a Fővárosi Törvényszék a kijelölés felterjesztésével kapcsolatos végzését az iratokkal együtt megküldte a Kúriának.

Így indítványozók sem az illetékesség hiányát megállapító végzés, illetve abban a fellebbezést kizáró rendelkezés ellen - a Kúria kijelölést meghozó határozata előtt - nem tudtak fellebbezést előterjeszteni, sem pedig a Kúria kijelölése iránti eljárásban nem tudtak nyilatkozatot tenni, miszerint sérelmezik a Kúriához a kijelölés miatti felterjesztést, mivel az illetékesség hiánya miatti fellebbezésüket a Fővárosi Törvényszék nem terjesztette fel a Fővárosi Ítéltáblához elbírálásra, másrészt ezen okból a Kúria nem hozhat döntést, mivel az ügyben nincs két, negatív illetékességet megállapító jogerős végzés. A Kúria tehát hatáskörét nem gyakorolhatta volna!

Bár a Fővárosi Törvényszék 122. P. 24.949/2015/16. végzése ellen felperesek annak átvételét követően 15 napon belül fellebbezést terjesztettek elő, azonban e fellebbezés a mai napig nem került elbírálásra.

Ugyanis e fellebbezést a Fővárosi Törvényszék - mivel időközben a Kúria döntött a kijelölésről és így a fellebbezés elintézésében a Fővárosi Törvényszék már nem találta magát „illetékesnek” - a Kaposvári Törvényszéknek küldte meg további intézkedésre.

A kijelölés kérdésében a Pp. 45. §-a az alábbiakat tartalmazza:

Az eljáró bíróság kijelölése

Pp. 45. § (1) Jogerős határozatok folytán felmerült hatásköri vagy illetékességi összeütközés esetében, úgyszintén akkor, ha az illetékes bíróság nem állapítható meg, vagy kizárás miatt nem járhat el, az eljáró bíróságot soron kívül ki kell jelölni.

(2) A kijelölés kérdésében

a) a törvényszék határoz, ha az összeütközés a területén levő járásbíróságok között merült fel, valamint ha a területén levő járásbíróság kizárása esetén a területén levő másik járásbíróság kijelölhető;

b) az a) pont alá nem tartozó esetekben az ítéltábla határoz, ha az összeütközés a területén levő járásbíróságok, törvényszékek, illetve közigazgatási és munkaügyi bíróságok között merült fel, továbbá ha a területén levő járásbíróság, törvényszék vagy közigazgatási és munkaügyi bíróság kizárása esetén a területén levő másik járásbíróság, törvényszék vagy közigazgatási és munkaügyi bíróság kijelölhető;

c) az a) és b) pont alá nem tartozó esetekben a Kúria dönt.

46. § (1) Ha az illetékes bíróság nem állapítható meg, a fél a kijelölés iránti kérelmet bármelyik bíróságnál előterjesztheti; egyébként a kijelölés iránt a perben eljáró bíróság hivatalból köteles előterjesztést tenni.

(2) A kijelölés tárgyában a bíróság a felek meghallgatása nélkül is határozhat.

(3) A hatásköri vagy illetékességi összeütközést megállapító és kijelölést kezdeményező határozattal szemben fellebbezésnek nincs helye.

Indítványozók szerint - a fentiekre tekintettel - sem a Fővárosi Törvényszék sem pedig a Kúria eljárása nem felelt meg az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes és pártatlan eljárásnak, továbbá a Fővárosi Törvényszék eljárása az időszerű eljáráshoz való alapvető jog követelményének.

Ez utóbbi tekintetében indítványozók hivatkoznak arra, miszerint a per tárgya az alperes 2011. október 20-án tartott küldöttgyűlés határozatainak felülvizsgálata, amely határozatok megsemmisítése végett felperesek a keresetlevelet 2011. évben előterjesztették.

A kereset tárgyában a Fővárosi Törvényszék már 2014. évtől tárgyalta a hozzá a Kaposvári Törvényszéktől [a 19. P. 21. 582/2011/47. sorszámú jogerős végzésével] illetékesség hiánya miatt hozzá áttett keresetlevelet. (Ez a mondat ebben a megfogalmazásban nem érthető.)

Ez áttett per alapján folytatott eljárásban a Fővárosi Törvényszék a 28. P. 21.169/2014/4. sorszámú ítéletével a felperesek keresetét - joggal való visszaélésre hivatkozással - elutasította. Az első fokú bíróság [REDACTED] a pernek ebben a szakaszában nem látott okot illetékessége hiányának megállapítására.

A felperes indítványozók fellebbezése alapján a Fővárosi Ítéletábrla a 2015. október 22. napján hozott 2. Pf. 21.526/2014/8-II. sorszámú végzésével az első fokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az első fokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Amennyiben a Fővárosi Törvényszéknek nem állt volna fenn a már rögzült illetékessége a per tárgyalására, a II. fokú bíróság ezt mindenképpen észlelte volna, és nem a Fővárosi Törvényszéket utasította volna a per újabb tárgyalására.

(Minderről a Fővárosi Törvényszéknek az illetékessége hiányát megállapító végzése „hallgat”!)

E hatályon kívül helyezés alapján megindult új - 122. P. 24.949/2015. számon folyó - eljárásban került sor a 16. sz. végzéssel az illetékesség hiányának megállapítására, miután a korábbi bíróval szemben a felperesek kizárási bejelentést terjesztettek elő késedelmeskedése miatt (bár ezen bejelentés nem vezetett eredményre) az ügyet a Fővárosi Törvényszéken mégis másik bíróra, [REDACTED] szignálták.

A 2014-ben a Fővárosi Törvényszékhez kerülő ügyben - a 2015. októberben a Fővárosi Ítéletábrla által meghozott II. fokú hatályon kívül helyező végzéshez képest - a bíróság csak 2016. augusztus 31-én állapította meg illetékessége hiányát. Pedig a Fővárosi Törvényszék feltehetőleg már 2014. évben - az iratok hozzá történő megküldését követően nyomban - megvizsgálta az illetékesség kérdését, és úgy találhatta, hogy a per tárgyalására illetékes, hiszen a Fővárosi Törvényszék ezért hozta meg érdemben a 28. P. 21.169/2014/4. sorszámú ítéletet.

A Fővárosi Törvényszék terhére így - a 122. P. 24.949/2015/16. sorszámú végzés tekintetében - megállapítható az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését sértő ésszerű időn belüli elbíráláshoz való alapvető jog megsértése. A Fővárosi Törvényszék ugyanis - ha igaz - 2 évig várt az illetékesség vizsgálatával, miközben a felsőbb bíróság (Fővárosi Ítéletábrla) egyszer már hatályon kívül helyezte az ítéletet.

ab) A Kúria kijelölő végzése sérti az indítványozóknak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében foglalt a tisztességes tárgyaláshoz és jogorvoslathoz való jogát.

A felperesek a bírósági eljárásban nem tehetek nyilatkozatot a kijelölés tekintetében, holott ehhez jogos érdekük fűződik. A Kúria a végzése ellen a fellebbezést kizárta és meghallgatást sem tartott. Sem a Kúria, sem pedig a Fővárosi Törvényszék e kérdésben sem a felpereseket - mint indítványozókat - sem pedig az alperest nem hallgatta meg.

Ez nem felel meg a tisztességes tárgyaláshoz való jog, illetve a jogorvoslathoz való jog elvének. Az a körülmény, hogy a kijelölésben a Kúriának van hatásköre, nem indokolja a meghallgatás mellőzését, továbbá a fellebbezés kizárását, hiszen a Kúria másik tanácsa is eljárhatna ilyen jogorvoslat esetén.

A tisztességes tárgyaláshoz való jogot tehát sérti a kijelölésről való döntés. A kijelölés értelme nem az, hogy a felettes bíróság elbírálja, hogy a két jogerős bírósági határozat közül álláspontja szerint melyik felel meg a jogszabályoknak, mivel ilyen felülvizsgálati hatásköre a kijelölés kérdésében döntő felettes bíróságnak, így a Kúriának sincs.

A kijelölés célja, hogy a negatív illetékességi összeütközés esetén ezt egy felettes bíróság feloldja és kijelölje a per elintézésére általa feljogosított bíróságot. A kijelölés tekintetében azonban nyilvánvaló, hogy a felek érdekét kell figyelembe venni, és nem a bíróságokét.

A felek érdeke pedig az, hogy minél kevesebb költség és időráfordítással legyenek képesek eljárni, perbeli igényüket képviselni a bíróság előtt. Mindez a követelmény azonban csak akkor érvényesülhet, ha a bíróság a kijelölési eljárást tisztességesen folytatja le.

A Kúrai által tett kijelölés azonban tartalmánál fogva sérti az indítványozók tisztességes eljáráshoz való jogát. Az ügyben ugyanis a két felperes és az alperes is budapesti lakhellyel és székhellyel rendelkezik, ezért teljesen indokolatlan és a tisztességes eljárás követelményével is szembe ment a Kúria döntése, amikor - a felek nyilatkozatát nélkül - a felektől 200 km-re fekvő bíróságot jelölt ki a per tárgyalására. A Kúria akkor járt volna el tisztességes módon, ha a két negatív illetékességi összeütközéssel érintett bíróság közül (feltéve, ha a Fővárosi Törvényszék az illetékesség hiányát megállapító határozata ellen a felperesek fellebbezése elbírálásra kerül, és ez alapján a II. fokú határozat az első fokú végzést helybenhagyja; és így már két jogerős végzés állt volna a rendelkezésre a kijelöléshez) a Fővárosi Törvényszéket jelöli ki.

ac) A Fővárosi Törvényszék első fokú – fellebbezés elbírálása hiányában még nem jogerős – végzése sérti a felperesek jogorvoslathoz való jogát. Az illetékesség hiányát megállapító végzés felperesek érdekét és az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdését is sérti. A végzés ellen a felek részére ugyanis fellebbezést kellett volna biztosítani.

b) *Az indítványozók emberi méltóságához való jogának sérelme*

ba) A Kúria végzése – a kijelölés tartalma tekintetében – ; továbbá a Fővárosi Törvényszék 122. P. 24.949/2015/16. sz. végzése - az illetékesség hiányában a hatályon kívül helyezést követően eltelt több mint 10 hónap után felvállalt döntése és annak kézbesítési trükközése miatt - sérti a felperesek emberi méltóságát.

A Kúria döntése nem veszi figyelembe a tényt, miszerint a perbeli felek nem csupán peres felek (jogalanyok), hanem egyben „akár még” emberek is lehetnek.

Pedig az emberi méltóság védelmének lényege [amely az I. cikk (1) bekezdése alapján a bíróság elsődleges feladata], hogy a bíróság döntésénél az emberi szempontokat is mindenkor vegye figyelembe. Ide sorolandó az a kérdés is, miszerint a kijelölés kérdésében döntést hozó - a kijelölésre hatáskörrel rendelkező - bíróság a bíróságok közötti választás során az emberi méltóság védelme érdekében a lehetőségét miként mérlegeli és veszi figyelembe.

Ezek az emberi szempontok pedig azt a követelményt diktálják, miszerint a bíróság igenis mérlegeljen: a felekhez, mely bíróság lesz közelebb, ahol minél kisebb időráfordítással és költséggel tudnak majd jogaik gyakorlása végett megjelenni, illetve ahol a jogi képviselő megjelenése is költségkímélő módon lesz biztosítható!

Indítványozók jelen esetben úgy érzik, mintha (mintegy) „quasi büntetésből” került volna sor a Fővárosi Törvényszék helyett a Kaposvári Törvényszék kijelölésére (mással ugyanis ez a mérlegelt döntésű „kedvesség” nem magyarázható). Azzal az érveléssel ugyanis aligha lenne alátámasztható e - Kúria-velekedésű - kijelölés, hogy ha már az áttétel tekintetében a jogsértő döntést a Kaposvári Törvényszék hozta, úgy „büntetésként” ez a Törvényszék kapja is vissza az ügyet: „hadd szenvedjen vele tovább”. A Kúria ugyanis a kijelölés során nem a két határozat törvényességének felülvizsgálatáról dönt(het), hanem kizárólag csak a kijelölésről!

Talán azon okból is történt mindez így: mondván, indítványozóknak hadd „menjen el a kedve” azon per további folytatásától, amelyet a bíróságok 2011. óta érdemi munka helyett amúgy is csak ide-oda teszegetnek [hiszen volt már benne hatályon kívül helyezés a Fővárosi Bíróság szakszerűtlensége - „tetszetősebben” fogalmazva téves jogalkalmazása - miatt; és még a pertartam is bőven meghaladja azt a szokványos - Pp. 2.§ (1)-(2) bekezdése szerinti - törvényes mértéket, amelyet az ilyen típusú ügyekben – társadalmi szervezet 2011-ben hozott küldöttgyűlési határozatának megtámadása iránti kereset elbírálása során – ésszerű határidőnek lehetne még nevezni].

Arról nem is beszélve „minck márc az a per cnyyi idő után”, amikor az idő már amúgy túllépett azon, hogy az adott társadalmi szervezetnél mi is történt 2011. október 20-án? Indítványozók megjegyzik: mindez alapvetően a Fővárosi Törvényszék [redacted] szakszerűtlen és indokolatlan döntésének [Lásd a 28. P. 21.169/2014/4. sorszámú ítéletet] a következménye, amelyet [redacted] 122. P. 24.949/2015/16. sz. határozata és a Kúria Pkk. V. 25.023/2016/2. sorszámú kijelölő végzése most még tovább tetézt („ha lúd, hát legyen kövér” alapon).

Bár kétségtelen, miszerint a kijelölés tartalmi-mérlegelési szempontjait jogszabály nem határozza meg; ettől függetlenül azonban, minden döntésnél a bíróságnak az emberi méltóság védelme tekintetében szükséges eljárnia, és az ezzel összefüggő lehetséges szempontokat pedig érvényesítenie kell! (Lásd az Alaptörvény Nemzeti hitvallásban külön is felhívott követelményt, miszerint „Valljuk, hogy az emberi lét alapja az emberi méltóság.”) Mindennek érvényesítésére - a Kúria előtt, a kijelölés kérdésében történt döntés meghozatalakor - nem került sor, pedig ez - az Alaptörvény 28. cikk alapján - a Kúriának is kötelessége lett volna.)

bb) Sértik felperesek emberi méltóságát a Fővárosi Törvényszék 122. P. 24.949/2015/16. sz. végzésének kézbesítése körül és a Kúria kijelölési határozata meghozatala során elkövetett - tisztességes eljárásnak nem nevezhető - „trükközések” is.

A felperesek részére a Fővárosi Törvényszék a 122. P. 24.949/2015/16. sorszámú 2016. augusztus 31-én kelt végzését – amely a kijelölő határozat jogalapját képezte – csak késedelmesen – (közel egy hónappal később) 2016. szeptember 28-án (a felperesek 2016. március 16-án kelt kizárási bejelentését elutasító, Fővárosi Törvényszék 3. Pkf. 26.480/2016/2. sorszámú végzésével együtt) – kézbesítette. (Ez sem fogható talán csupán a véletlenre?)

■■■■■■■■■■ a 2016. szeptember 1-jén kelt 16-I. végzésével az iratokat - hazai viszonylatban szokatlan módon, nyomban (igaz 10 hónapig a bíróság „ült” az ügyön) - felterjesztette a Kúriához az eljáró bíróság kijelölése érdekében, anélkül hogy az illetékesség hiányát megállapító 122. P. 24949/2015/16. sorszámú végzése a felek részére kézbesítésre került volna.

Felperesek kérték a 2016. szeptember 29-én kelt és a Fővárosi Törvényszéknél 2016. október 4-én érkezett fellebbezésükben a Fővárosi Törvényszék 122. P. 24949/2015/16. végzésének az illetékesség hiányára és a Kúriához való felterjesztésére vonatkozó rendelkezése mellőzését, valamint az alperes marasztalását 14.605,- Ft fellebbezési perköltségben.

A Kúria a 2016. szeptember 29. napján kelt Pkk. V. 25.023/2016/2. sorszámú végzésével olyan határozatot hozott, miszerint „az eljárásra a Kaposvári Törvényszéket jelöli ki és erről a Fővárosi Törvényszéket a 112. P. 24949/2015/16. számra hivatkozással értesíti.”

Az indokolásban a Kúria nem állapította meg, hogy két jogerős bírósági határozat született volna az illetékesség hiányának megállapítása (nemleges illetékességi összeütközés) tekintetében. (Megjegyzendő ezzel kapcsolatban: a Kaposvári Törvényszék a 19. P. 21.582/2011/47. sorszámú végzésében - amellyel korábban a keresetet az alperes székhelyére is tekintettel a Fővárosi Törvényszékhez tette át - fellebbezési jogot biztosított, de a végzés, fellebbezés hiányában - hiszen azzal a perben maradó valamennyi peres fél a Kaposvári Törvényszék döntésével egyetértett - jogerőre emelkedett).

A Kúria Pkk. V. 25.023/2016/2. sorszámú kijelölő végzésének meghozatalát követően a Fővárosi Törvényszék a 122. P. 24.949/2015/16. sorszámú végzése ellen felperesek által előterjesztett – fentiekben említett – fellebbezését (Fővárosi Törvényszék átiratában utalva arra, hogy a kijelölésre tekintettel az ügyben már nem tud eljárni) megküldte a Kaposvári Törvényszéknek, a fellebbezéssel kapcsolatos intézkedések megtételére.

A Kaposvári Törvényszék a 19. P. 21. 822/2016/6. sorszámú 2016. november 28-án kelt végzésével (I/5 irat) a felpereseknek a Fővárosi Törvényszék 122. P. 24.949/2015/16. sorszámú végzése elleni fellebbezését hivatalból elutasította. A felperesek e végzés ellen a Pécsi Ítéltáblához 2016. december 9.-én fellebbezést nyújtottak be.

Mind a Fővárosi Törvényszék 122. P. 24949/2015/16. sorszámú végzése, mind pedig a Kaposvári Törvényszék 19. P.21.822/2016/6. sorszámú - fellebbezést hivatalból elutasító - végzése megalapozatlanul hivatkozik az illetékesség hiányát megállapító végzés tekintetében a fellebbezés kizártságára. A Pp. 46. § (3) bekezdése csak a Fővárosi Törvényszék 16-I. sorszámú (felterjesztő) végzése elleni fellebbezést zárja ki, hiszen akként rendelkezik, miszerint:

„A hatásköri vagy illetékességi összeütközést megállapító és kijelölést kezdeményező határozattal szemben fellebbezésnek nincs helye.”

A Fővárosi Törvényszék 122. P. 24.949/2015/16. sz. végzése nem állapított meg illetékességi összeütközést, mivel még nem volt jogerős ez a határozat. A nemleges illetékesség megállapítása iránti határozat ellen pedig helye van fellebbezésnek.

A felperesek fellebbezése alapján ugyanis, ha a Fővárosi Ítéletábla megváltoztatta volna a 122.P. 24.949/2015/16. sz. végzést, nyilvánvalóan a Fővárosi Törvényszék sem hozhatta volna meg a 16-I. végzését, mivel ebben az esetben nem lett volna illetékességi összeütközés, és így a kijelölés tárgyában való felterjesztésre sem lett volna szükség a Fővárosi Törvényszék részéről.

A Fővárosi Törvényszék 122. P. 24.949/2015/16. sorszámú, 2016. augusztus 31. napján kelt végzése ugyanis az illetékesség hiányának megállapításáról is rendelkezett, amely ellen külön a felek részéről fellebbezésnek van helye. Így csak e végzés e rendelkezése elleni fellebbezés elbírálását követően lehetett volna a Fővárosi Törvényszéknek az illetékességi összeütközést megállapító és a kijelölést kezdeményező 16-I. sorszámú határozatában az eljáró bíróság kijelölése kérdésében a Kúriához előterjesztést tennie!

A felperesek emberi méltóságát sérti a cél nélküli jogalkalmazás, az egyes perbeli cselekmények időrendben való következése logikus betartásának vizsgálata nélküli (lelketlen) ügyintézés. A megkülönböztetett, a felperesek érdekét sértő, késleltetett kézbesítéssel előidézett információ megsztás hátráltatása.

Nincs indok, de magyarázat sem található arra, [- legfeljebb a felperesek személyével kapcsolatos hátrány okozása (azaz hogy a felperesek jogaikkal ne tudjanak élni!) -] hogy a Kúria számára miért került sor már [REDACTED] bíróról a 122. P. 24.949/2015/16-I. sorszámú 2016. szeptember 1-jén kelt végzéssel az iratok felterjesztésére a kijelölés kérdésében! De arra sem, hogy – a bíróság 16/I. sz. végzésében foglalt intézkedés gyorsaságával, szorgoskodásával szemben - a 16 végzés a felperesek részére csak 2016. szeptember 28-án került kézbesítésre!

A felperesek a 122. P. 24.949/2015/16. végzés elleni fellebbezést legkorábban 2016. szeptember 29-én (a következő napon) tudták előterjeszteni; azon a napon, amelyen a Kúria szintén 2016. szeptember 29-én – bár két nemleges illetékességét megállapító jogerős határozat hiányában – gyakorolta a kijelölési hatáskörét és a Pkk. V. 25.023/2016/2. sorszámú kijelölő végzését (a Kaposvári Törvényszék kijelölésével) már meg is hozta.

A Kúria olyan gyorsan igyekezett a kijelölésről dönteni, (holott 2014-től a Fővárosi Törvényszék 2 évig „ült az ügyön”), hogy még azt sem ellenőrizte, hogy a 122. P. 24.949/2015/16. sorszámú végzés jogerős e egyáltalán, s így a Fővárosi Törvényszék gyorsított felterjesztése alapján van-e hatásköre a kijelölés tekintetében.

A felperesek a mai napig nem kaptak jogerősítő végzést vagy záradékot arról, hogy a Fővárosi Törvényszék 122. P.24.949/2015/16 végzése, mikor, mely napon emelkedett jogerőre [Lásd Pp. 230/A. § (1) és (3) bekezdése].

Mindezekkel az eljáró bíróságok a felpereseket „lekezelték”, az ügy intézése során pedig megsértették felperesek emberi méltóságát.

V. Jogorvoslati jog kimerítése, nyilatkozat egyéb eljárásról

6) Indítványozók a jogorvoslati jogukat nem tudták kimeríteni, mivel számukra a Kúria a kijelölő határozata ellen nem biztosított jogorvoslati jogot. A Pp e tekintetben indítványozók álláspontja szerint a jogorvoslatot (fellebbezést) nem biztosítja, mivel a Pp. 233. § (1) bekezdése az első fokú bíróság határozat ellen teszi csak lehetővé a fellebbezést, míg a Pp. 233/A.§-a alapján a másodfokú bíróságnak olyan végzése ellen, amellyel szemben az első fokú eljárás szabályai szerint fellebbezésnek lenne helye, vagy pedig a II. fokú bíróság fellebbezést hivatalból elutasító végzése ellen. A Kúria azonban a Pp. 10.§-a szerint kijelölési hatásköre alapján nem minősül sem első, sem másodfokú bíróságnak, így e rendelkezések a Kúriára nem vonatkoznak. Ez a megoldás önmagában a kijelölési ügyben sérti az indítványozóknak az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt alapvető jogát.

A Fővárosi Törvényszék 122. P. 24.949/2015/16. végzése pedig a jogorvoslatot nem biztosította, amelyre hivatkozással a Kaposvári Törvényszék a 19. P. 21.822/2016/6. sorszámú végzésével a felperesek fellebbezését hivatalból elutasította. A Kúriának erre tekintettel a kijelölési ügyben nem állt fenn a Pp. 45. §-ában foglalt hatásköre.

Az alkotmányjogi panaszt Indítványozók a Kúria hozott döntése, és ezzel összefüggésben a Fővárosi Törvényszék 122. P.24.949/2015/16. sz. végzése ellen terjesztik elő, amely határozatok ellen az eljáró bíróságok a fellebbezést nem biztosították. Ez sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdését.

Indítványozók bizonyítási indítványként kérik, hogy Tisztelt Alkotmánybíróság a kijelölés folytán eljáró Kaposvári Törvényszéktől (a 19. P. 21.822/2016. számon jelenleg folyó ügyben) szerezze be a Fővárosi Törvényszék 122. P. 24.949/2015. számú peres- és előzményi iratokat, továbbá bizonyítékként csatolja az Alkotmánybíróság előtt keletkezett

II. RÉSZ

A Fővárosi Ítéltábla 1. Pkf. 25.420/2018/2. sorszámú végzése, a Fővárosi Törvényszék 122. P. 24.949/2015/35. sorszámú végzése és a Fővárosi Törvényszék 122. P. 24.949/2015/16. sorszámú végzése tekintetében hivatkozott, alaptörvény-ellenesség, amely a jogerős ítélet tekintetében a megjelölt alaptörvény-ellenességet előidézte.

(Alkotmánybíróság IV/1284-4/2018. visszautasító végzése a hivatkozott határozatoknak önálló alkotmányjogi panasszal nem támadható jellegére tekintettel.)

II. Indítványozó azon Alaptörvényben biztosított jogainak megjelölése, illetve az Alaptörvénynek azon rendelkezései, amelyeket a megsemmisíteni indítványozott jogerős bírósági döntés sért

1) A Fővárosi Ítéltábla által hozott jogerős végzés ellentétes az Alaptörvény I., II., a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében foglaltakkal.

Az Alaptörvény fenti rendelkezései az alábbiakat tartalmazzák:

I. cikk

(1) AZ EMBER sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége.

(2) Magyarország elismeri az ember alapvető egyéni és közösségi jogait.

(3) Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.

(4) A törvény alapján létrehozott jogalanyok számára is biztosítottak azok az alapvető jogok, valamint őket is terhelik azok a kötelezettségek, amelyek természetüknél fogva nem csak az emberre vonatkoznak.

II. cikk

Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.

XXVIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

2) A Fővárosi Ítéltábla által hozott 1. Pkf. 25.420/2018/2. sorszámú jogerős bírósági határozat nem egyeztethető össze a Nemzeti hitvallásban foglalt alapelvekkel, továbbá az Alaptörvény alábbi rendelkezéseivel, miszerint:

Valljuk, hogy az emberi lét alapja az emberi méltóság.

Valljuk, hogy a polgárnak és az államnak közös célja a jó élet, a biztonság, a rend, az igazság, a szabadság kiteljesítése.

Valljuk, hogy népuradalom csak ott van, ahol az állam szolgálja polgárait, ügyeiket méltányosan, visszaélés és részrehajlás nélkül intézi.

B) cikk

(1) Magyarország független, demokratikus jogállam.

(2) Magyarország államformája köztársaság.

(3) A közhatalom forrása a nép.

(4) A nép a hatalmát választott képviselői útján, kivételesen közvetlenül gyakorolja.

R) cikk

(1) Az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja.

(2) Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.

(3) Az Alaptörvény rendelkezéseit azok céljával, a benne foglalt Nemzeti hitvallással és történeti alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni.

25. cikk

(1) A bíróságok igazságszolgáltatási tevékenységet látnak el. A legfőbb bírósági szerv a Kúria.

(2) A bíróság dönt

a) büntetőügyben, magánjogi jogvitában, törvényben meghatározott egyéb ügyben;

- b) a közigazgatási határozatok törvényességéről;
- c) az önkormányzati rendelet más jogszabályba ütközéséről és megsemmisítéséről;
- d) a helyi önkormányzat törvényen alapuló jogalkotási kötelezettsége elmulasztásának megállapításáról.

26. cikk

(1) A bírák függetlenek, és csak a törvénynek vannak alárendelve, ítélezési tevékenységükben nem utasíthatóak. A bírákat tisztségükből csak sarkalatos törvényben meghatározott okból és eljárás keretében lehet elmozdítani. A bírák nem lehetnek tagjai pártoknak, és nem folytathatnak politikai tevékenységet.

28. cikk

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

III. A közvetlen érintettség kifejtése

3) A Fővárosi Ítéltábla döntése az I.r. felperes indítványozót közvetlenül érinti, mivel - az Alaptörvény I. cikkében foglalt alapjogok sérthetlensége és a XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes pártatlan eljáráshoz való jog ellenére - a bíróság olyan döntést hozott, amely sérti az I. r. felperes törvény által rendelt bíróhoz való jogát, továbbá az indítványozó felperes törvény előtti egyenlőségét. A tisztességes, igazságos, pártatlan és ésszerű határidőben történő eljáráshoz való jogot az indítványozó számára - az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdésében foglalt alapjog védelmi kötelezettségük ellenére - az eljáró bíróságok nem biztosították.

III. Az alapjogokat sértő bírósági döntések Alaptörvénybe ütközésének indokolás:

4) Indítványozó álláspontja szerint a jogerős végzésben foglalt döntés az – alábbiak miatt – Alaptörvénybe ütközik.

a) A tisztességes, pártatlan, időszerű bírósági tárgyaláshoz való jog és jogorvoslathoz való jog megsértése

aa) A leglényegesebb alapjogi jogsértés: a Fővárosi Törvényszék és a Fővárosi Ítéltábla az ügyben nem hozhatta volna meg a fellebbezés hivatalból való elutasítását és az első fokú bíróság által 35. sorszámon hozott végzés elleni fellebbezést a II. fokú bíróság nem hagyhatta volna helyben.

Ez sérti az indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes és időszerű eljáráshoz, valamint a (7) bekezdésében foglalt hatékony jogorvoslathoz való jogát.

Nem volt az eljárás azon okból tisztességes, mert a 16. végzésben, azaz egy végzésben döntött hivatalból a Fővárosi Törvényszék két kérdésről: az illetékesség hiányának megállapításáról, továbbá az eljáró bíróság kijelölése érdekében az iratoknak a Kúriához való felterjesztéséről.

Alapvető jelentőségű alkotmányos kérdés, hogy a bíróság addig nem hozhat döntést ugyanabban a végzésben olyan kérdéstről, amely csak időbelileg, tartalmilag és logikailag is az első kérdésben való döntés jogerőre emelkedésétől függ. Az ilyen döntést – mint amely az indítványban szereplő döntés – sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogot.

Tehát az illetékesség kérdésben való döntés jogerőre emelkedését be kell, hogy várja, abban a kérdésben való döntése előtt, hogy az iratokat az eljáró bíróság kijelölése érdekében a Kúriához felterjeszti.

Ez a döntés halmazódás sérti, az Indítványozó tisztességes eljáráshoz való jogát.

A Fővárosi Törvényszéknek tehát a 122. P. 24.949/2015. sz. ügyben először az illetékessége kérdésben lehetett volna csak döntést hozni, azaz ha a bíróság ügy ítélte meg, hogy a perre nincs illetékessége, jogszerűen és időbelileg, csak erről a kérdéstről lehetett volna csak döntenie. Amennyiben ez a döntése jogerőre emelkedett, lehetett volna a másik kérdésben, azaz a kijelölés kérdésében döntenie: azaz a Pp. 46. § (3) bekezdése alapján megállapítani a két jogerős negatív összeütközést, és felterjesztést tenni a végzésben a kijelölés érdekében a Kúriához.

Az illetékesség hiányának megállapítása tekintetében ugyanis a kialakult bírói gyakorlatra tekintettel a Pp. 233. § (3) bekezdése alapján fellebbezésnek van helye, míg a Pp. 46.§ (3) bekezdése kizárja a fellebbezést olyan végzés ellen, amelyben a bíróság az illetékességi összeütközést megállapítja és a kijelölés érdekében az iratokat a Kúriához felterjeszti. Alaptörvény ellenes és a tisztességes bírósági tárgyaláshoz való jogot sérti azonban a negatív illetékességi összeütközés megállapítása és a felterjesztés azonnal való megtétele a Kúriához, amikor még nincs két jogerős bírósági határozat a nemleges illetékességi összeütközés kérdésében.

A felperesek a Fővárosi Törvényszék 122. P. 24.949/2015/16. sz. első fokú végzés ellen csak az illetékesség hiánya megállapítása miatt fellebbeztek, azaz a fellebbezésük nem terjedt ki arra, hogy a bíróság elrendelte a Kúriához a negatív illetékességi összeütközés felterjesztését a eljáró bíróság kijelölése érdekében.

A Kúriához ugyanis az I. fokú bíróság 16. végzésében abban az esetben terjeszthette volna fel a fellebbezést az eljáró bíróság kijelölése érdekében, ha a nemleges illetékességi összeütközés során van két jogerős bírósági határozat, amely a nemleges illetékesség kérdésében jogerősen döntött.

Ilyen határozat azonban nem volt, mivel a Fővárosi Törvényszék a 122. P. 24.949/2015/16. sz. végzése ellen a Fővárosi Törvényszék a fellebbezést kizárta, valamint a végzést azt követően kézbesítette a felperesek részére, amikor a Kúria a Pkk. V. 25.023/2016/2. kijelölő határozatát már meghozta. Indítványozó továbbá arról a tényről sem értesült, miszerint a Fővárosi Törvényszék a kijelölés felterjesztésével kapcsolatos végzését az iratokkal együtt megküldte a Kúriának.

Így felperesek sem az illetékesség hiányát megállapító végzés, illetve abban a fellebbezést kizáró rendelkezés ellen - a Kúria kijelölést meghozó határozata előtt - nem tudtak fellebbezést előterjeszteni, sem pedig a Kúria kijelölése iránti eljárásban nem tudtak nyilatkozatot tenni, miszerint sérelmezik a Kúriához a kijelölés miatti felterjesztést, mivel az illetékesség hiánya miatti fellebbezésüket a Fővárosi Törvényszék nem terjesztette fel a Fővárosi Ítéltáblához elbírálásra, másrészt ezen okból a Kúria nem hozhat jogszerű döntést, mivel az ügyben nincs két, negatív illetékességet megállapító jogerős végzés.

Bár a Fővárosi Törvényszék 122. P. 24.949/2015/16. sorszámú, 2016. augusztus 31. napján kelt végzése ellen (amelyet I. r. felperes 2016. szeptember 30-án vett át) az Indítványozó felperes annak átvételét követően 15 napon belül fellebbezést terjesztett elő, azonban fellebbezés tekintetében hosszú időn keresztül nem volt érdemi döntés.

A Fővárosi Törvényszék 122. P. 24949/2015/16. sz. végzését indítványozó felperes amiatt is kifogásolta, hogy annak megküldött kiadmánya a nyomdai festék oldalanként, bizonyos sávban megjelenő hiánya miatt nem volt olvasható. Ennek ellenére a végzést [REDACTED] kiadványozó a felperesnek – bár ezt feltehetően látta, illetve látnia kellett volna - mégis kiadta. Önmagában már ez fajta kézbesítési mód is kimeríti a tisztességtelen eljárást, és felperes indítványozó emberi méltóságát is sérti.

A Fővárosi Törvényszék a 122. P. 24.949/2015/16. sz. végzést olvasható formátumra kicserélte, amelyet a felperes jogi képviselője 2016. október 27-én vett át. Ezen a végzés-kiadmányon azonban a 16. sz. végzés keltezése már 2016. október 15. volt (I/6. irat), pedig ezt az iratot is [REDACTED] kiadmányozta.

A jogi értelemben – de a tisztességtelen eljárás megvalósulása tekintetében is - tehát kérdés lehet az is, hogy a bíróság a végzést mikor hozta meg, illetve [REDACTED] bíró hány 16. sorszámú végzést hozott az ügyben, és a Fővárosi Törvényszék melyik 16. sorszámú végzés elleni fellebbezést hivatalból elutasító 35. sz. végzést bírálta felül az 1. Pkf.25.420/2018/2. sorszámú jogerős végzésében.

Megjegyzendő: egyiket sem, mivel a 35. sz. végzésben a 16. sz. végzés keltezésként 2016. augusztus 13. napja van feltüntetve. Lehet, hogy 16. sorszámú 3 db végzés született?

A probléma ezzel kapcsolatban az, hogy a 2016. augusztus 13. napján kelt 16.sz. végzés a felperesek részére nem került kézbesítésre, a mai napig. Ezen végzés ellen felperesek nem terjeszthettek elő fellebbezést. Felperesek csak a 2016. augusztus 31-én kelt 16. sz. végzés ellen éltek fellebbezéssel.

Hogy a felperesek ezt a 2016. augusztus 31-én kelt 16.sz. végzést kapták meg, I.r. felperes indítványozó csatolja I/7 alatt a Fővárosi Törvényszék 2016. szeptember 12-én kelt és felperesek jogi képviselője által 2016. szeptember 28-án átvett 122. P. 24.949/2015/18. sz. végzését.

Nemcsak az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdése, a II. cikk és a XXVIII. cikk (1) bekezdése Alaptörvény-ellenességének, de abszurdnak is tartja indítványozó, hogy ilyen történésekre kerülhet sor a XXI. századi bírósági eljárásában.

A 16. sz. , 2016. augusztus 31-én kelt végzés elleni fellebbezést a Fővárosi Törvényszék - mivel időközben a Kúria döntött a kijelölésről és így a fellebbezés elintézésében a Fővárosi Törvényszék már nem találta magát „illetékesnek” - a Kaposvári Törvényszéknek küldte meg további intézkedésre.

A kijelölés kérdésében a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 45-46. §-a az alábbiakat tartalmazza:

Az eljáró bíróság kijelölése

Pp. 45. § (1) Jogerős határozatok folytán felmerült hatásköri vagy illetékességi összeütközés esetében, úgyszintén akkor, ha az illetékes bíróság nem állapítható meg, vagy kizárás miatt nem járhat el, az eljáró bíróságot soron kívül ki kell jelölni.

(2) A kijelölés kérdésében

a) a törvényszék határoz, ha az összeütközés a területén levő járásbíróóságok között merült fel, valamint ha a területén levő járásbíróóság kizárása esetén a területén levő másik járásbíróóság kijelölhető;

b) az a) pont alá nem tartozó esetekben az ítélőtábla határoz, ha az összeütközés a területén levő járásbíróóságok, törvényszékek, illetve közigazgatási és munkaügyi bíróságok között merült fel, továbbá ha a területén levő járásbíróóság, törvényszék vagy közigazgatási és munkaügyi bíróság kizárása esetén a területén levő másik járásbíróóság, törvényszék vagy közigazgatási és munkaügyi bíróság kijelölhető;

c) az a) és b) pont alá nem tartozó esetekben a Kúria dönt.

46. § (1) Ha az illetékes bíróság nem állapítható meg, a fél a kijelölés iránti kérelmet bármelyik bíróságnál előterjesztheti; egyébként a kijelölés iránt a perben eljáró bíróság hivatalból köteles előterjesztést tenni.

(2) A kijelölés tárgyában a bíróság a felek meghallgatása nélkül is határozhat.

(3) A hatásköri vagy illetékességi összeütközést megállapító és kijelölést kezdeményező határozattal szemben fellebbezésnek nincs helye.

Indítványozó szerint - a fentiekre tekintettel – sem a Fővárosi Törvényszék sem pedig a Fővárosi Ítélőtábla eljárása nem felelt meg az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes és pártatlan eljárásnak, továbbá az eljáró I-II. fokú bíróságok eljárása az időszerű eljáráshoz való alapvető jog követelményének.

Ez utóbbi tekintetében indítványozó hivatkoznak arra, miszerint a per tárgya az alperes 2011. október 20-án tartott küldöttgyűlés határozatainak felülvizsgálata, amely határozatok megsemmisítése végett felperesek a keresetlevelet már 2011. évben előterjesztették.

A Fővárosi Törvényszék már 2014. évtől az illetékesség körében tárgyalta, a Kaposvári Törvényszéktől 19. P. 21.582/2011. számon a Fővárosi Törvényszékhez illetékesség hiányából áttett keresetlevelet.

Ez áttett per alapján folytatott eljárásban a Fővárosi Törvényszék a 28. P. 21.169/2014/4. sorszámú ítéletével a felperesek keresetét - joggal való visszaélésre hivatkozással - elutasította. A Fővárosi Törvényszék, mint első fokú bíróság [REDACTED] a pernek ebben a szakaszában nem látott okot illetékessége hiányának megállapítására.

A felperes indítványozók fellebbezése alapján a Fővárosi Ítélőtábla a 2015. október 22. napján hozott 2. Pf. 21.526/2014/8-II. sorszámú végzésével az első fokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az első fokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

Amennyiben a Fővárosi Törvényszéknek nem állt volna fenn a már rögzült illetékessége a per tárgyalására, a Fővárosi Ítélőtábla, mint II. fokú bíróság ezt mindenképpen észlelte volna, és nem a Fővárosi Törvényszéket utasította volna a per újabb tárgyalására.

(Minderről a Fővárosi Törvényszék alkotmányjogi panasszal támadott, az illetékessége hiányát megállapító 122. P. 24.949/2015/16. sz. végzése „hallgat”!

E hatályon kívül helyezés alapján megindult új - 122. P. 24.949/2015. számon folyó - eljárásban került sor a 16. sz. végzéssel az illetékesség hiányának megállapítására, miután a korábbi - [REDACTED] bíróval szemben - a felperesek kizárási bejelentést terjesztettek elő késedelmeskedése miatt (bár ezen bejelentés nem vezetett eredményre) az ügyet a Fővárosi Törvényszéken mégis másik bíróra, [REDACTED] szignálták.

A 2014-ben a Fővárosi Törvényszékhez kerülő ügyben - a 2015. októberben a Fővárosi Ítélőtábla által meghozott, az első fokú ítéletet hatályon kívül helyező végzéshez képest - a

bíróság az új eljárásban csak 2016. augusztus 31-én állapította meg illetékessége hiányát, és hozta meg a 122. P. 24.949/2015/16. sz. végzését.

A Fővárosi Törvényszék terhére így - a 122. P. 24.949/2015/16. sorszámú végzés tekintetében - megállapítható az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését sértő ésszerű időn belüli elbíráláshoz való alapvető jog megsértése. A Fővárosi Törvényszék ugyanis 2 évig várt az illetékesség vizsgálatával, miközben a felsőbb bíróság egyszer már hatályon kívül helyezte az ítéletet.

Az időszerű eljáráshoz való jog sérült, mert a 16. sorszámú végzésnek – az illetékesség hiányát megállapító rendelkezése ellen – felperesek által előterjesztett fellebbezése alapján a szükséges intézkedéseket a Fővárosi Törvényszék nem tette meg.

A Kúria Pkk. V. 25.023/2016/2. kijelölő végzése alapján – korábban a Fővárosi Törvényszéken 122. P. 24.949/2015. számon folyó ügy irataival együtt a 16. sz. végzés ellen 21. sorszámú benyújtott felperesi fellebbezés is áttételre került – és a Kaposvári Törvényszéken ilyen módon megindult 19. P. 21.822/2016. számú ügyben a Kaposvári Törvényszék a 19. P. 21.822/2016/6. sorszámú, 2016. november 28-án kelt végzésével a felperesek fellebbezését a Pp. 237.§-ára hivatkozással elutasította.

A Pécsi Ítéltábla a Pkf. IV.25.024/2017/2. sorszámú, 2017. március 16-án jogerős végzésében (I/5 irat) a Kaposvári Törvényszék 19. P. 21.822/2016/. sorszámú végzését hatályon kívül helyezte és felhívta a Kaposvári Törvényszéket, hogy felperesek fellebbezését küldje meg 122. P. 24.949/2015. számra hivatkozással a Fővárosi Törvényszéknek.

A Pécsi Ítéltábla a végzése indokolásában rámutatott arra, hogy a Kaposvári Törvényszék a végzés meghozatala során lényeges eljárási szabálysértést követett el, amely miatt a végzés nem bírálható felül. Az első fokú bíróság ugyanis a Fővárosi Törvényszék 122. P. 24.949/2015/16. sz. végzése elleni fellebbezéssel kapcsolatos eljárásra nem rendelkezik illetékességgel, utalva arra, hogy a végzés a Kúriának a kijelölő végzése előtt keletkezett. Az e végzés ellen előterjesztett fellebbezés elbírálására a Kúria határozata nem teremtett eljárásjogi lehetőséget az első fokú bíróság számára.

A Fővárosi Törvényszék – a Pécsi Ítéltábla Pkf. IV. 25.024/2017/2. sorszámú végzésére tekintettel azonban az ügyben intézkedését csak 2017. június 6-án hozta meg, miszerint a 122. P. 24.949/2015/35. sorszámú végzésével a „ az I-II. r. felpereseknek a 16. sorszámú, a periratoknak az eljáró bíróság kijelölése érdekében a Kúriához való felterjesztését elrendelő végzés elleni fellebbezését” hivatalból elutasította.

Az időszerűség követelményét sérti, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék 122. P.24.949/2015/35. sz. végzése elleni fellebbezést csak 2018. április 19. napján bírálta el, és hozta meg az I. Pkf. 25.420/2018/2. sz. végzését.

A bírósági eljárás időszerűségéhez való alkotmányos alapjog megsértése értékelésénél nem hagyható figyelmen kívül az a tény, hogy felperesek a keresetlevelüket **2011. október 5-én** terjesztették elő, az alperes küldöttgyűlés 2011. október 20-ára történt összehívása miatt, majd a 2011. október 20-án hozott határozatokkal szemben. Az eljárásban azóta a Fővárosi Törvényszéken született első fokú ítélet, amelyet Fővárosi Ítéltábla hatályon kívül helyezett, és ebben a megismételt eljárásban került sor – a fellebbezési jog biztosítása nélkül – az illetékesség hiányára hivatkozással a Fővárosi Törvényszék 16. sz. végzésének meghozatalára.

ab) Az eljárás nem volt tisztességes amiatt sem, hogy a Fővárosi Törvényszék a 122. P. 24.949/2015/35. sz. végzésében olyan fellebbezést utasított el hivatalból, amely fellebbezést felperesek nem terjesztettek elő, míg a felperesek illetékesség hiánya miatti 21. sz. fellebbezése nem került elbírálásra a mai napig. Mindezt az I-II. fokú bíróság azonban nem vette figyelembe. A törvényi rendelkezések szándékos mellőzése sérti a tisztességes és igazságos bírósági eljáráshoz való alapvető jogot.

A felperesek ugyanis fellebbezésükben csak az illetékesség hiányának megállapítását támadták fellebbezéssel. Nem volt ugyanis jogerős a Fővárosi Törvényszék által hozott illetékesség hiányát megállapító végzés, amely alapján a Pp. 45. § (1) bekezdése alapján jogerős határozatról lehetett volna beszélni a Fővárosi Törvényszék 122. P. 24.949/2015/16. sz. végzése tekintetében az illetékmentesség hiányáról.

Ebből eredően a 35. sz. végzés nem utasíthatta volna el hivatalból az eljáró bíróság kijelölése érdekében a Kúriához való felterjesztésről rendelkező végzés elleni fellebbezést.

Ennek kapcsán indítványozó megjegyzi, hogy a tisztességes bírósági eljárás részét képezi, hogy a felet nem lehet elvonni a törvényes bírójától.

A „törvényes bíró” fogalmi körébe tartozik, hogy melyik bíróság jár el az adott ügyben.

Tekintettel arra, hogy mindkét fél Budapest fővárosban rendelkezik címmel, súlyosan tisztességtelen volt a Fővárosi Törvényszéknek az az eljárása, hogy a 2014. óta általa tárgyalta perben, amelyben ítéletet hozott - amely azonban hatályon kívül helyezésre került és a Fővárosi Ítéletábró új eljárás rendelt el – a 2016. évben meghozott – illetékessége hiányát megállapító - végzésével „visszategye” az ügyet a Kaposvári Törvényszékhez, úgy hogy ezen végzés elleni fellebbezési jogot nem biztosította, és a fellebbezést kizárta.

A Pp. 45. § § (1) bekezdése félreérthetlenné teszi, hogy a jogerős illetékességi összeütközés esetén van csak helye kijelölésnek. Ez azt jelenti, hogy az illetékessége hiányát megállapító bíróságnak – akár 2 év elteltével, és már abban az esetben is ha az ügyben ítéletet hozott- az illetékesség hiányát megállapító végzés ellen fellebbezési jogot kell biztosítani. Ha a végzés az illetékesség hiánya tekintetében jogerőssé vált (fellebbezést nem terjesztettek elő a felek, vagy a fellebbezést a II. fokú bíróság elbírálta), kerülhet sor a Pp. 46. § (3) bekezdésében foglalt végzés meghozatalára, amely ellen nincs helye fellebbezésnek, mivel csak igazgatási intézkedésről van szó a kijelölésre való felterjesztés körében.

Megjegyzí indítványozó: a fentiekre tekintettel nem kezdeményezi a ezen alkotmányjogi panaszában az 1952. évi III. törvény (Pp.) 46. § (3) bekezdése Alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítésének indítványozását.

Megjegyzí a bíróság, hogy a Fővárosi Törvényszék a 122. P.24.949/2015/16. sz. végzésben nem állapította meg az „illetékességi összeütközést” azaz nem sorolta fel a két bíróságot és a két bíróság jogerős határozatát sem jelölte meg a nemleges összeütközésben, amely alapját képezhette volna a Kúriához való kijelölés végett a felterjesztésnek. Ebben az esetben valóban kizárható lett volna a fellebbezés, amelyet indítványozó nem is kifogásolt volna.

A 16. sz. végzés azonban nem adott fellebbezést az „illetékesség hiánya” megállapítása iránti rendelkezésnek,

ac) A Fővárosi Törvényszék 122. P. 24.949/2015/16. sz. végzése sérti a felperesek jogorvoslathoz való jogát. Az illetékesség hiányát megállapító végzés felperesek érdekét és az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdését is sérti. A végzés ellen a felek részére

– az illetékesség hiányának megállapítása – részében ugyanis fellebbezést kellett volna biztosítani.

A bíróság nem mellőzheti – különösen kényelmi okból, hogy az 5 évet meghaladó ügytől minél hamarabb a perbíróság megszabadulhasson, és egy másik bíróságnak „passzolja” át – a fellebbezés biztosítását, és nem rendelkezhet a végzésében annak kizárásáról, mint ahogy ez a 16. sz. végzésben történt, majd ezen végzés elleni fellebbezés eredményeként megszületett a 122. P. 24.949/2015/35. sz. végzése, és a Fővárosi Ítéletábla indítvánnyal támadott jogerős végzése.

b) Az indítványozók emberi méltóságához való jogának sérelme

ba) A Fővárosi Törvényszék 122. P. 24.949/2015/16. sz. végzése és ezt követően ezzel kapcsolatban lefolytatott eljárás [a Kaposvári Törvényszék és Pécsi Ítéletábla előtti eljárás, majd a Fővárosi Törvényszék 122. P. 24.949/2015/25. sz. végzése és a Fővárosi Ítéletábla I. Pkf. 25.420/2018/2. sz. jogerős végzése] - az illetékesség hiányában a hatályon kívül helyezést követően eltelt több mint 10 hónap után felvállalt döntése és annak kézbesítési trükközése miatt - sérti az I. r. felperes indítványozó emberi méltóságát.

Meghozott jogerős bírósági döntés nem veszi figyelembe a tényt, miszerint a perbeli felek nem csupán „peres felek”, hanem egyben akár „még emberek” is lehetnek. Pedig az emberi méltóság védelmének lényege [amely az I. cikk (1) bekezdése alapján a bíróság elsődleges feladata], hogy a bíróság döntésénél az emberi szempontokat vegye figyelembe. Ide sorolandó az a kérdés is, miszerint a bíróság az illetékessége hiányát mikor állapítja meg, hogy az ügyben a törvény alapján nem járhat el. E tekintetben ki kell emelni, hogy ebben a kérdésben fontos tényező az is, hogy a bíróság illetékességét a felet kifogásolják-e. Vagy pedig a bíróság „joggal való visszaéléséről van szó” ezen jogintézmény, az illetékesség vizsgálata és ebben való döntés gyakorlásáról.

Ezek az emberi szempontok pedig azt a követelményt diktálják, miszerint a bíróság igenis mérlegeljen, ha „hivatalból” állapítja meg az illetékessége hiányát 2 év elmúltával: a felekhez, mely bíróság lesz közelebb, ahol minél kisebb időráfordítással és költséggel tudnak majd jogaik gyakorlása végett megjelenni, illetve ahol a jogi képviselő megjelenése is költségkímélő módon lesz biztosítható!

Indítványozó jelen esetben úgy érzi, mintha (mintegy) „quasi büntetésből” került volna sor a Fővárosi Törvényszék részéről az illetékesség hiánya megállapítására, majd a fellebbezés érdemi elbírálása nélkül ezen bírói döntés fenntartására.

Talán azon okból is történt mindez így: mondván, indítványozónak hadd „menjen el a kedve” azon per további folytatásától, amelyet a bíróságok 2011. óta érdemi munka helyett amúgy is csak ide-oda teszegetnek [hiszen volt már benne hatályon kívül helyezés a Fővárosi Bíróság szakszerűtlensége - „tetszetősebben” fogalmazva téves jogalkalmazása - miatt; és már a pertartam is bőven meghaladja azt a szokványos - Pp. 2.§ (1)-(2) bekezdése szerinti - törvényes mértéket, amelyet az ilyen típusú ügyekben – társadalmi szervezet 2011-ben hozott küldöttgyűlési határozatának megtámadása iránti kereset elbírálása során – ésszerű határidőnek lehetne még nevezni].

Arról nem is beszélve „minek már ez a per ennyi idő után”, amikor az idő már amúgy túllépett azon, hogy az adott társadalmi szervezetnél mi is történt 2011. október 20-án? Indítványozó megjegyzi: mindez alapvetően a Fővárosi Törvényszék [redacted] szakszerűtlen és indokolatlan döntésének [Lásd a 28. P. 21.169/2014/4. sorszámú ítéletet] a

következménye, amelyet [REDACTED] 122. P. 24.949/2015/16. sz. végzése, 35. sz. végzése a és Fővárosi Ítéltábla 1. Pkf. 25.420/2018/2. sz. végzése még tovább tetézt.

Az Alaptörvény Nemzeti hitvallásban külön is felhívott követelményt, miszerint „Valljuk, hogy az emberi lét alapja az emberi méltóság.” Mindennek érvényesítésére, betartására az indítvánnyal támadott bírósági eljárások és végzések tekintetében - nem került sor, pedig ez - az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdés és 28. cikk alapján – valamennyi eljáró bíróságnak kötelessége lett volna.

bb) Sérti I. r. felperes indítványozó emberi méltóságát a Fővárosi Törvényszék 122. P. 24.949/2015/16. sz. végzésének kézbesítése körül és a felpereseknek e végzés ellen előterjesztett fellebbezése elbírálása során elkövetett - tisztességes eljárásnak nem nevezhető - „trükközések” is.

A felperesek részére a Fővárosi Törvényszék a 122. P. 24.949/2015/16. sorszámú 2016. augusztus 31-én kelt végzését – amely a kijelölő határozat jogalapját képezte – csak késedelmesen – (közel egy hónappal később) 2016. szeptember 28-án (a felperesek 2016. március 16-án kelt kizárási bejelentését elutasító, Fővárosi Törvényszék 3. Pkf. 26.480/2016/2. sorszámú végzésével együtt) – kézbesítette. Feltehetően ez sem tekinthető „véletlen eseménynek”. véletlenre!)

[REDACTED] a 2016. szeptember 1-jén kelt 16-I. végzésével az iratokat - hazai viszonylatban szokatlan módon, nyomban - felterjesztette a Kúriához az eljáró bíróság kijelölése érdekében, anélkül hogy az illetékesség hiányát megállapító 122. P. 24949/2015/16. sorszámú végzése a felek részére kézbesítésre került volna, és ebben az a végzésben az illetékesség hiánya miatti rendelkezés tekintetében is fellebbezést kizárta.

Felperesek kérték a 2016. szeptember 29-én kelt és a Fővárosi Törvényszéknél 2016. október 4-én érkezett fellebbezésükben a Fővárosi Törvényszék 122. P. 24949/2015/16. végzésének az illetékesség hiányára és a Kúriához való felterjesztésére vonatkozó rendelkezése mellőzését, valamint az alperes marasztalását 14.605,- Ft fellebbezési perköltségben.

A Kúria a 2016. szeptember 29. napján kelt Pkk. V. 25.023/2016/2. sorszámú végzésével olyan határozatot hozott, miszerint „az eljárásra a Kaposvári Törvényszéket jelöli ki és erről a Fővárosi Törvényszéket a 112. P. 24949/2015/16. számra hivatkozással értesíti.”

Az indokolásban a Kúria nem állapította meg, hogy két jogerős bírósági határozat született volna az illetékesség hiányának megállapítása (nemleges illetékességi összeütközés) tekintetében. Megjegyzendő ezzel kapcsolatban: a Kaposvári Törvényszék a 19. P. 21.582/2011/47. sorszámú végzésében - amellyel korábban a keresetet az alperes székhelyére is tekintettel a Fővárosi Törvényszékhez tette át - fellebbezési jogot biztosított, de a végzés, fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett.

Időközben a felpereseknek a Fővárosi Törvényszék a 122. P. 24.949/2015/16. sorszámú végzése ellen – fentiekben említett – fellebbezést a kijelölésre hivatkozással megküldte a Kaposvári Törvényszéknek, a fellebbezéssel kapcsolatos intézkedések megtételére. A Kaposvári Törvényszék a 19. P. 21.822/2016/6. sorszámú 2016. november 28-án kelt végzésével a felperesek fellebbezését hivatalból elutasította. A felperesek e végzés ellen a Pécsi Ítéltáblához 2016. december 9.-én fellebbezést nyújtottak be.

A Pécsi Ítéltábla ezen fellebbezés alapján hozta meg a Pkf. IV.25.024/2017/2. sz. végzését.

Mind a Fővárosi Törvényszék 122. P. 24949/2015/16. sorszámú végzése, mind pedig a Kaposvári Törvényszék 19. P.21.822/2016/6. sorszámú - fellebbezést hivatalból elutasító - végzése megalapozatlanul hivatkozik az illetékesség hiányát megállapító végzés tekintetében a fellebbezés kizártságára. A Pp. 46. § (3) bekezdése csak a Fővárosi Törvényszék 16-I. sorszámú (felterjesztő) végzése elleni fellebbezést zárja ki, hiszen akként rendelkezik, miszerint:

„A hatásköri vagy illetékességi összeütközést megállapító és kijelölést kezdeményező határozattal szemben fellebbezésnek nincs helye.”

A Fővárosi Törvényszék 122. P. 24.949/2015/16. sz. végzése nem állapított meg illetékességi összeütközést, mivel még nem volt jogerős ez a határozat. A nemleges illetékesség megállapítása iránti határozat ellen pedig helye van fellebbezésnek.

A felperesek fellebbezése alapján ugyanis, ha az Ítéletábra megváltoztatta volna a 122.P. 24.949/2015/35. sz. végzést és a fellebbezés érdemi elbírálására sor került volna, nyilvánvalóan a Fővárosi Törvényszék sem hozhatta volna meg a 16-I. végzését, mivel ebben az esetben nem lett volna illetékességi összeütközés és sem a kijelölés tárgyában való felterjesztésre nem lett volna szükség.

A Fővárosi Törvényszék 122. P. 24.949/2015/16. sorszámú, 2016. augusztus 31. napján kelt végzése ugyanis az illetékesség hiányának megállapításáról is rendelkezett, amely ellen fellebbezésnek van helye. Így csak e végzés e rendelkezése elleni fellebbezés elbírálását követően lehetett volna a Fővárosi Törvényszéknek az illetékességi összeütközést megállapító és a kijelölést kezdeményező 16-I. sorszámú határozatában az eljáró bíróság kijelölése kérdésében a Kúriához előterjesztést tennie!

A felperes indítványozó emberi méltóságát sérti a cél nélküli jogalkalmazás, az egyes perbeli cselekmények időrendben való következése logikus betartásának vizsgálata nélküli (leketlen) ügyintézés. A megkülönböztetett, a felperesek érdekét sértő, késleltetett kézbesítéssel előidézett információ megosztás hátráltatása.

Nincs indok, de magyarázat sem található arra, [- legfeljebb a felperes indítványozó személyével kapcsolatos hátrány okozása (azaz hogy a felperes jogaival ne tudjon élni!) -] hogy a Kúria számára miért került sor már [REDACTED] részéről a 122. P. 24.949/2015/16-I. sorszámú 2016. szeptember 1-jén kelt végzéssel az iratok felterjesztése a kijelölés kérdésében, amikor a felperesek részére a 16 végzés csak 2016. szeptember 28-án került kézbesítésre; és a felperesek ezen végzés elleni fellebbezést 2016. szeptember 29-én (a következő napon a leggyorsabban) tudták előterjeszteni; azon a napon, amelyen a Kúria szintén 2016. szeptember 29-én – nem észlelve, hogy nincs két jogerős határozat (!) – a kijelölő határozatát a Kaposvári Törvényszék kijelölésével már meg is hozta! Mindez sérti az indítványozó emberi méltóságát.

A felperes indítványozó a mai napig nem kapott jogerősítő végzést vagy záradékot arról, hogy a 122. P.24.949/2015/16. végzés – az illetékesség hiánya – tekintetében hozott rendelkezése vonatkozásában – figyelemmel arra is, hogy a Fővárosi Ítéletábra 2018. április 19. napján meghozta az 1. Pkf. 25.420/2018/2. sz. végzését - , mikor emelkedett jogerőre [Lásd Pp. rendelkezése]. Mindez az indítványozó I. r. felperes személyének lekezelését, figyelmen kívül hagyását támasztja alá, amely eljárás sérti a felperes indítványozónak az Alaptörvény II. cikk (1) bekezdésében védett emberi méltósághoz való jogát.

V. Jogorvoslati jog kimerítése, nyilatkozat egyéb eljárásról

5) Indítványozó a jogorvoslati jogát nem tudta kimeríteni, mivel számára a Fővárosi Törvényszék 122. P. 24.949/2015/16. sz. végzése nem biztosított jogorvoslati jogot.

A felperesek fellebbezését pedig a Fővárosi Törvényszék 122. P.24.949/2015/35. sorszámú végzésével – bár nem abban a határozatban foglalt kérdésben, amelyben azt felperesek előterjesztették- hivatalból elutasította. A Fővárosi Ítéltábla sem észlelte a 1. Pkf. 25.420/2018/2. sorszámú határozata szerint- hogy a fellebbezés kizárására az Alaptörvény XXXVIII. cikk (1) bekezdésében és (7) bekezdésében foglalt alapjog kizárásával került sor.

Az alkotmányjogi panaszt Indítványozó a Fővárosi Törvényszék 2016. augusztus 31-én kelt 122. P.24.949/2015/16. sz. végzése, a 2017. június 6-án kelt 122. P. 24.949/2015/35. sz. végzése és a Fővárosi Ítéltábla 2018. április 19. napján kelt 1. Pkf. 25.420/2018/2. sorszámú végzése ellen terjeszti elő, amely határozatok ellen az eljáró bíróságok a fellebbezést nem biztosították. Ez sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdését.

Indítványozó bizonyítási indítványként kéri, hogy Tisztelt Alkotmánybíróság a Kaposvári Törvényszéktől a 19. P. 21.822/2016. sz. iratokat, míg a Fővárosi Törvényszéktől a 122. P. 24.949/2015. számú peres- és előzményi iratokat szerezzé be, továbbá csatolja a jelenlegi alkotmánybíróági eljárás irataihoz az Alkotmánybíróság IV/1284/2018. sz iratait.

A fentiekre tekintettel jelen alkotmányjogi panasz eljárás indokolásává tették indítványozók a korábbi két indítványban foglalt alkotmányjogi sérelmeket, hogy ezzel a jogerős ítélet alaptörvény-ellenességét alátámasztják.

4) . Indítványozók az alkotmányjogi panaszukat az alábbi Alkotmánybíróság által hozott döntésekkel támasztják alá, alkotmányjogi érvelésként.

A) *Emberi méltósághoz való jog [II. cikk]*

1) „Az emberi méltósághoz való jog nem pusztán erkölcsi értékdeklaráció. Az, hogy az emberi méltóság a jog előtt és felett létező érték, amely a maga teljességében a jog számára hozzáférhetetlen, nem zárja ki azt, hogy ezt az értéket a jogok forrásának tekintsük – mint a természetjogot követve számos nemzetközi egyezmény és alkotmány teszi –, vagy hogy a jog a méltóság tiszteletben tartását és védelmét előírja, avagy egyes aspektusait valóságos joggá formálja.” {Dr. Sólyom László alkotmánybíró párhuzamos véleménye, 23/1990. (X. 31.) AB határozat, ABH 1990, 88, 103.}

2) [50] Az Alkotmánybíróság alkotmányértelmezési hatáskörben elvont értelmezést végez, amely szükségképpen általános megállapításokhoz vezet. Az értelmezés az indítványra

okot adó konkrét alkotmányjogi problémához kötődik, de ez nem azt jelenti, hogy az alkotmányértelmezésből konkrétan meghatározott tartalmú, egyetlen jogalkotói feladat következik. Az értelmezett Alaptörvénnyel az indítványra okot adó probléma megoldására irányuló számos megoldás összhangban lehet, ezek közül választani a jogalkotó feladata. Az Alkotmánybíróság feladata ezzel kapcsolatban ott kezdődik, amikor normakontrollra, alkotmányjogi panaszra irányuló indítványok elbírálása során, illetve – jogkövetkezményként – mulasztásos alkotmánysértés konkrét kérdéseiben kell állást foglalnia arról, hogy a törvényhozás által választott szabályozás, illetve a jogalkalmazásban követett törvényértelmezés tartalmilag alkotmányosan kielégítő-e.

[51] Az Alkotmánybíróságnak a két alkotmányértelmezési kérdést külön kell vizsgálnia (1. és 2. pont). Minthogy az egyes kérdések külön-külön is több értelmezési problémát vetnek fel, az Alkotmánybíróságnak külön kell tárgyalnia a kérdések egyes, egymástól elválasztható elemeit.

[52] 1. Alkotmányértelmezési hatáskörben, az első kérdést illetően az Alkotmánybíróságnak kizárólag azt kell vizsgálnia, hogy az Alaptörvény M) cikk (2) bekezdéséből közvetlenül nem vezethető-e le valamely szerződési feltétel (1.1. pont), illetve az ezt megerősítő bírósági ítélet (1.2. pont), valamint az ezek alapjául szolgáló jogszabályi rendelkezés (1.3. pont) alaptörvény-ellenessége.

[53] 1.1. A kormány az indítványban magánjogi szerződésnek közvetlenül az Alaptörvénybe való ütközését veti fel. A szerződési feltételeket illetően megállapítható, hogy a tudományban vita van arról, milyen szerepe lehet egy alkotmány-törvénynek a magánjogi jogviszonyokban, közvetlenül vagy közvetve.

[54] 1.1.1. Hazánk Alaptörvénye Magyarország jogrendszerének az alapja. Az Alaptörvény Záró rendelkezését követő, az Alaptörvény legvégén szereplő fordulat „Magyarország első egységes Alaptörvényéről” szól, kimondva az Alaptörvény jogrendszerbeli primátusát. Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.

[55] Az Alaptörvénynek az egész jogrendszert át kell hatnia és normáinak a jogrendszer egészében érvényesülniük kell. Ez az érvényesülés eltérő a közjogban és a magánjogban. Míg a közjogban az Alaptörvény általában közvetlenül érvényesül, addig a magánjogban közvetetten, az Alaptörvényben szereplő alapvető jogok és alkotmányos értékek [I. cikk (1) és (3) bekezdés] átsugárzása folytán, a magánjogi normák értelmezése útján.

[92] 2.2.2. Az emberi méltóság védelméhez való jog és a jogállamiságot tartalmazó alaptörvényi szabály a jelen ügyben eldöntendő alkotmányjogi kérdés szempontjából az előző Alkotmány azonos szabályaival megegyezik.

[93] Az emberi méltóság védelméhez való jog sérelmére, miként azt az indítvány is megemlíti, csak akkor lehet hivatkozni, ha más, nevesített alapjog nem áll rendelkezésre. Az indítvány szerint a 24/1996. (VI. 25.) AB határozat az egyéni cselekvési autonómia egyik megnyilvánulási formájaként határozta meg a jogügyletek létrehozásának szabadságát, az egyénnek azt a jogát, hogy önállóan, hatalmi befolyástól mentesen dönthessen a magánjogi jogügyletek létrehozása, tartalma és módosítása tekintetében.

[94] Az Alkotmánybíróság a szerződési szabadság és „az általános cselekvési szabadság” viszonyát értelmezve megállapította: „[a]z, hogy a szerződési szabadság joga végső soron az

emberi méltósághoz való jogból levezethető, nem jelenti azt, hogy az egyszersmind alapjogi védelmet is kap. A szerződési szabadságot az Alkotmánybíróság nem az egyén legbensőbb szféráját érintő megállapodások megkötésének szabadságával azonosítja, hanem ennél szűkebben, az egyén gazdasági életben való részvételét biztosító jogként részesíti védelemben, és azt hangsúlyozza, hogy a szerződési szabadság a piac működésének és a gazdasági versenynek az egyik fontos feltétele. Ebből következik az, hogy az alkotmánybírósági gyakorlatban a szerződési szabadság az Alkotmány 9. § (1) bekezdésében biztosított piacgazdaság lényegi elemének és önálló alkotmányos jognak (de nem alapvető jognak) minősül.” [7/2006. (II. 22.) AB határozat, ABH 2006, 181, 198–199.]

[95] Az indítványban is hivatkozott 3048/2013. (II. 28.) AB határozatban – amelynek az ügyben elbírált alkotmányjogi panaszok alapján kifejezetten állást kellett foglalnia a magánjogi jogviszonyokba való állami beavatkozással szemben felállított alkotmányos követelményekről – az Alkotmánybíróság tanácsa egyhangú döntéssel már az Alaptörvény alapján is alkalmazhatónak találta az Abh.-ban a szerződésmódosítással kapcsolatban kifejtett elveket (Indokolás [34]–[36]). Az adott esetben – a végtörlesztés kapcsán – egy nemzetközi válságban Magyarországon előállt, jelentős, kivételes és súlyos helyzetben történő jogszabályi beavatkozásról volt szó.
{8/2014. (III. 20.) AB határozat [50]-[55] és [92]-[95]}

B) Szabadsághoz és biztonsághoz való jog [IV. cikk (1) bekezdés]

1) „A jogbiztonság szempontjából különösen fontosak az olyan jogszabályi rendelkezések, amelyek garantálják, hogy alappal lehessen számítani a törvény előírásainak megfelelő jogalkalmazói magatartásra. {23/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [45]}”

D) Tisztességes bírósági eljáráshoz való jog [XVIII. cikk (1) bekezdése]

1) "A bírósághoz való fordulás alapvető joga nemcsak a beadványok előterjesztésének jogára szorítkozik, hanem a bírósági eljárásban a fél pozícióját biztosítja a személyeknek. A személyek alanyai, alakítói és nem tárgyai, "elszenvedői" a bírósági eljárásnak. Alkotmányban biztosított joguk van arra, hogy a bíróság az eljárásba vitt jogaikat és kötelességeiket elbírálja, (s ne csak az ezeket tartalmazó beadványról mondjon véleményt) és arra is, hogy lehetőséget kapjanak a bírósági döntés alapjául szolgáló tényállással és jogi kérdésekkel kapcsolatban nyilatkozataik megtételére. [59/1993. (XI. 29.) AB határozat]"

Indítványozó úgy véli, hogy mindez a büntető eljárás során a nyomozás, a vádemelési és a bírósági szakban is irányadó.

2) "Az Alkotmány 57. § (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt vádat, vagy valamely perben jogait és kötelességeit a törvény által felállított független és pártatlan bíróság igazságos és nyilvános tárgyaláson bírálja el. A "tisztességes eljárás" (fair trial) követelménye nem egyszerűen egy a bíróságnak és az eljárásnak itt megkövetelt tulajdonságai közül (ti. mint "igazságos" tárgyalás), hanem az idézett alkotmányi rendelkezésben foglalt követelményeken túl – különösen a büntető- jogra és - eljárásra

vonatkozóan - az 57.§ többi garanciájának teljesedését is átfogja. Sőt, az Egyezségokmányok és az Emberi Jogok Európai Egyezményének - az Alkotmány 57. §-a tartalmához és szerkezetéhez mintát adó - eljárási garanciákat tartalmazó cikkei általában elfogadott értelmezése szerint a fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az Összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás méltánytalan vagy "igazságtalan", avagy "nem tisztességes. [6/1998. (III. 11.) AB határozat]"

Büntető ügyekben lefolytatott bírósági eljárás tehát az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt pártatlan és tisztességes bírósági tárgyaláshoz való jog magában foglalja a védelemhez való jogot, a terhelt bűnösnek való kezelésének tilalmához való jogot.

3) "A tisztességes eljáráshoz való jogra vonatkozó alkotmánybírósági gyakorlatot összegző 14/2004. (V. 7.) AB határozat megállapította, hogy "a tisztességes eljáráshoz való jog abszolút jog, amellyel szemben nem létezik mérlegelhető más alapvető jog vagy alkotmányos cél, mert már maga is mérlegelés eredménye. A büntetőeljárás szempontjából ezek a tételek a büntető igazságszolgáltatás történeti rendszereinek felhalmozódott tapasztalatán alapulnak. Eszerint: az igazság feltárásának az a legmegfelelőbb módja, ha az ítélezésben független és pártatlan bíróság nyilvános tárgyaláson, a bizonyítás tekintetében egyenlő jogokkal résztvevő felek aktív közreműködésével lefolytatott eljárás eredményeként, közvetlen észlelése útján szerzett bizonyítékok szabad mérlegelésével állapítja meg a büntető felelősségre vonás eldöntéséhez szükséges tényeket" (ABH 2004, 241, 266.)." [11/2007. (III. 7.) AB határozat]

4) „Az Alkotmánybíróság megítélése szerint a független és pártatlan bírósághoz való jog a tisztességes eljárás követelményrendszerének olyan lényeges elemei, amelyek érvényesülése nélkülözhetetlen a többi alkotmányos alapjog védelméhez. E követelmények nyújthatnak ugyanis garanciát arra, hogy a felek egyéni jogairól egy valóban semleges fórum hoz döntést. Másfelől a független és pártatlan bíróság a jogállamok működésének egyik legfontosabb alapelve. A demokratikus jogállamokban ugyanis nélkülözhetetlen, hogy a bíróság döntései a kötelező erő, és a véglegesség igényével léphessenek fel. A bíróság pedig kizárólag akkor felelhet meg ezeknek a várakozásoknak, ha eljárásait függetlenül és pártatlanul, a tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerével összhangban folytatja {erről lásd: 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [24]}. Független és pártatlan bíráskodás hiányában az egyéni jogok érvényesítése szenved csorbát. Mindebből következik, hogy a tisztességes eljárás követelményrendszerének szerves részét alkotó függetlenség és pártatlanság a demokratikus jogállamokban feltétlen érvényesülést kívánó alkotmányos igényként jelentkeznek. {34/2013. (XI. 22.) AB határozat [13]}”

5) „Az Alkotmánybíróság a 67/1995. (XII. 7.) AB határozatában fejtette ki részletesen a bíróság pártatlanságával kapcsolatos álláspontját „A pártatlan bírósághoz való alkotmányos alapjog az eljárás alá vont személy iránti előítélet-mentesség és elfogulatlanság követelményét támasztja a bírósággal szemben. Ez egyrészt magával a bíróval, a bíró magatartásával, hozzáállásával szembeni eljárás, másrészt az eljárás szabályozásával kapcsolatos objektív követelmény: el kell kerülni minden olyan helyzetet, amely jogos kétséget kelt a bíró pártatlansága tekintetében" (ABH 1995, 346, 347.).

Leszögezte továbbá azt is, hogy a pártatlanság kérdését objektív és szubjektív nézőpontból egyaránt vizsgálni kell. „A pártatlanság [...] egyrészt azt a követelményt támasztja, hogy a bíróság tagjai személyes előítéletektől mentesek legyenek, másrészt - objektív nézőpontból vizsgálva - megvan-e a pártatlanság megfelelő látszata.” [részletesen továbbá: pl. 32/2002. (VI. 4.) AB határozat, ABH 2002, 153, 161.: 17/2001. (VI. 1.) AB határozat, ABH 2001, 222, 227-228.]

E) Jogorvoslathoz való jog

1) „[29] Az Alkotmánybíróság számos alkalommal, többféle szempontból foglalkozott a jogorvoslati jog alkotmányos tartalmával. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a jogorvoslathoz való jog lényegi tartalma az érdemi határozatok tekintetében a más szervhez, vagy ugyanazon szervezeten belüli magasabb fórumhoz fordulás lehetősége {lásd: 5/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992. 27, 31.; megerősítve: 35/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [16]}.

[30] A jogorvoslathoz való alapjog biztosítását jelenti, ha az eljárásban a törvény garantálja az érintett számára, hogy ügyét az alapügyben eljáró szervtől különböző szerv bírálja el (513/B/1994. AB határozat, ABH 1994, 731, 734.). Minden jogorvoslat lényegi eleme a "jogorvoslás " lehetősége, vagyis a jogorvoslat fogalmilag és szubsztanciálisan tartalmazza a jogsérelem orvosolhatóságát {23/1998. (VI. 9.) AB határozat ABH1998, 182, 186., megerősítve: 3064/2014. (III. 26.) AB határozat, Indokolás [15]}. A különböző eljárásokban a jogalkotás eltérő jogorvoslati formákat, jogorvoslatot elbíró fórumokat állapíthat meg, valamint azt is eltérően határozhatja meg, hogy hány fokú jogorvoslati rendszer érvényesülhet {1437/B/1990. AB határozat, ABH 1992, 453, 454.; hasonlóan: 22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [95]}.

[31] Az Alkotmánybíróság értelmezésében az Alaptörvényben biztosított jogorvoslathoz való jog tényleges és hatékony jogorvoslat lehetőségének a biztosítását követeli meg, így nem csak abban az esetben állapítható meg az alapjog sérelme, ha a jogorvoslat lehetőségét teljesen kizárták {lásd például 36/2013. (XII. 5.) AB határozat, Indokolás [61]}, hanem akkor is, ha a jogszabályban egyébként biztosított jogorvoslat más okból nem tud ténylegesen és hatékonyan érvényesülni, így például ha azt a részlet szabályok rendelkezései akadályozzák meg, ezáltal üresítve ki, illetve téve 'formálissá a jogorvoslathoz való jogot [lásd 41/1991. (VII. 3.) AB határozat, ABH 1991, 193, 194.; 22/1991. (IV. 26.) AB határozat, ABH 1991, 408, 411. ; 21/1997. (III. 26.) AB határozat, ABH 1997, 103, 105-106.]

[32] A jogorvoslathoz való jog tényleges és hatékony érvényesülése azonban nem csupán a jogalkotóval szemben (a jogszabályok tartalmát illetően) fennálló követelmény, hanem az Alaptörvény 28. cikkéből következően (a jogszabályok értelmezése során) a jogalkalmazó szerveket is kötelezi. Mindez összhangban van az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló Egyezmény (a továbbiakban: Egyezmény) 13. cikkében garantált hatékony jogorvoslathoz való jognak az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) ítélezési gyakorlatában kibontott tartalmával is. Az EJEB maga is hangsúlyozta ugyanis, hogy az Egyezmény 13. cikkében biztosított

jogorvoslati jog hatékonyságának mind a jogszabályok, mind azok gyakorlati érvényesülését illetően is fenn kell állnia, amit az Egyezményben részes államok hatóságai nem akadályozhatnak működésük során jogszerűtlenül {Ilhan kontra Törökország [GCJ (22277/93.), 2000. június 17., 97. bekezdés; Karácsony és mások kontra Magyarország (42461/13.), 2014. szeptember 16., 96. bekezdés; Szél és mások kontra Magyarország (44357/13.), 2014. szeptember 16., 93. bekezdés}.
{14/2015. (V.26.) AB határozat [29]-[32]}

Indítványozók, fenti kiegészítésekre tekintettel kéri, az alkotmányjogi panaszuk nyilvántartásba vételét.

Budapest, 2020. február 17.

Tisztelettel:

I r. indítványozó
II. r. indítványozó

képviselőjében, a dr. Galambos Károly Ügyvédi Iroda nevében

dr. Galambos Károly ügyvéd

